

Media: ΚΕΦΑΛΑΙΟ-ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ Page: 44 Published at: 25-01-2025
Author: Surface: 302.66 cm² Circulation: 2400
Subjects:

Διαβάζοντας: Τα «χρόνια» του Σαββόπουλου

Ήταν και λίγο έκπληξη ότι ο **Διονύσιος Σαββόπουλος** θα μιλάγε μια μέρα για τον εαυτό του. Όχι ότι δεν ήταν ιδιαίτερος εξομολογητικός στις συνεντεύξεις του. Παλαιότερα, όταν ακόμη οι σκέψεις των σημαντικών του τόπου αντιμετώπιζονταν από το κοινό με σεβασμό, διαβάζαμε πάντα τις συνεντεύξεις του και πάντα κάτι εκ βαθέων είχε να πει.

Ήταν από τους ανθρώπους που εξέθεταν τον εαυτό τους και διατύπωναν τη γνώμη τους με παρρησία. Και αυτό το πλήρωσε αρκετές φορές, καθώς το κοινό διαθέτει και μια κανιβαλική διάθεση, μαζί με τον θαυμασμό. Ως καλλιτέχνης θα πρέπει να είσαι όπως θέλει αυτό. Όμως ο Σαββόπουλος ήταν και έμεινε ο εαυτός του. Αυτό ακριβώς στερέρωσε ακλόνητα το μουσικό του έργο, αυτό τον έκανε περισσότε-

ρο στοχαστή παρά καλλιτέχνη, με την τρέχουσα έννοια του όρου. Η σκέψη του ήταν πάντα πρωτότυπη, καθώς κινούνταν έξω από τις πολιτικές αγκυλώσεις της εποχής.

Τώρα, διαβάζοντας αυτή τη «σκόρπια» αυτοβιογραφία του, το καταλαβαίνεις καλύτερα. Και αν έχει τύχει να τον έχεις παρακολουθήσει σε όλη του τη διαδρομή, λόγω ηλικίας ασ πούμε, τώρα, καθώς κι εκείνος διαπιστώνει ότι «Τα χρόνια τρέχουν χύμα», καταλαβαίνεις πώς έτρεξαν – και τα δικά του και τα δικά σου. Ήρθε από τη **Θεσσαλονίκη**, στην οποία αναφέρεται φυσικά αρκετά (γράφει ακόμη «άρεζε») και ξεκίνησε τη μουσική του διαδρομή στην Αθήνα.

Οι πρώτοι του δίσκοι, στίχοι και μουσική αυστηρά δικό του, για όλους εμάς είχαν έναν άλλον ήχο και αυτό το «διαίτερο» άκουσμα κράτησε μέχρι το τέλος. Συνεργάστηκε με τους συ-

νομηλικούς του, που όλοι τους μετά έγιναν οι προβαδούροι της εποχής μας – η μουσική σκηνή μετά τη δεκαετία του εξήντα.

Τραγουδούσε σε μαγαζιά που έστηνε ο ίδιος, ανέβασε στη σκηνή νέους τραγουδιστές, αφουγκραζόταν τα γεγονότα της ζωής και της πολιτικής εις βάθος και μας τα τραγουδούσε, έψαχνε τον εαυτό του στην πολιτική αλλά και στη ζωή – τα γράφει όλα αυτά, σε μικρά κεφάλαια, με ειλικρίνεια, με θάρρος, με νοσταλγία. Διανθισμένα με εκείνες τις μικρές λεπτομέρειες που είναι το απόσταγμα της ζωής. Γράφει για την **Άσπα** του και τη σχέση τους, ανα-

φέρεται στους δασκάλους του, όπως ο **Μάνος Χατζιδάκις**, απαριθμεί με κάποιο σχόλιο τους ανθρώπους με τους οποίους διέτρεξε μαζί αυτά τα χρόνια, ομότεχνους, φίλους, συνεργάτες. Τίποτε δεν ήταν εύκολο. Στο κεφάλαιο για τη σχέση του με τα παιδιά του καταλαβαίνεις πολλά κι εσύ για τους γονείς σου, αλλά και για τον εαυτό σου. Και η όλη αφήγηση ξαναστήνει στα μάτια σου τη μεταπολεμική Ελλάδα μέχρι σήμερα. Και συνεχίζει. (Εκδ. Πατάκη).